

Richtlijn Europees Parlement in Nederlandse wet

En weer werd een richtlijn van het Europees Parlement in de Nederlandse wet opgenomen. Op 16 maart 2013. Welke? Die betreffende de bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties. Oh, die! Maar ... waar gaat het eigenlijk om?

In ieder geval om een handelsovereenkomst. De wet (artikel 6:119a Burgerlijk Wetboek) verstaat daar een overeenkomst onder die tussen twee of meer partijen die handelen in de uitoefening van een beroep of bedrijf, is gesloten.

Als u als ondernemer geld te vorderen heeft van een andere ondernemer is de richtlijn en is het daardoor aangepaste Burgerlijk Wetboek (voor de fijnproevers: met name de artikelen 6:96 en 6:119b) dus interessant. En met name als u over de betalingstermijn niets heeft bepaald of afgesproken.

Eerst een beetje theorie. Een factuur met een betalingstermijn of een overeenkomst met een uiterste dag van betaling is juridisch van belang. Betaalt de debiteur namelijk niet binnen die termijn dan is deze automatisch in verzuim. Die toestand betekent dat er schadevergoeding worden betaald en ook wettelijke handelsrente. Die rente is sinds 1 januari 2013 op 7,75% gesteld, fors hoger dan de rente die voor consumenten geldt (3%).

De schadevergoeding betreft de betaling van de kosten die de ondernemer maakt om zijn vordering te incasseren. Dat bleek in het verleden niet makkelijk te gaan. Weliswaar dreigden incassobureaus, deurwaarders en advocatenkantoren debiteuren wel met enorme extra bedragen, maar als het op een procedure aankwam werden die kosten door de rechter niet of nauwelijks toegewezen. Dat kwam dan omdat de rechter vond dat die kosten al in de standaard proceskostenveroordeling begrepen waren. Zolang een proceskostenveroordeling echter nog niet de werkelijke kosten van een schuldeiser dekt, blijft dat een lastig verhaal.

De nieuwe wet bepaalt nu dat de buitengerechtelijke kosten altijd tenminste 40 euro bedragen. Dat bedrag is meteen verschuldigd nadat (daar komt-ie weer) de betalingstermijn is verstreken. Als die betalingstermijn niet is overeengekomen of is bepaald moet de rente in ieder geval worden betaald vanaf 30 dagen na de datum van de ontvangst van de prestatie.

Dat is alleen anders als partijen uitdrukkelijk een langere termijn zijn overeengekomen - maar als er niets over betaling is bepaald zal dat niet het geval zijn.

Komen partijen toch een langere termijn overeen dan mag die niet "kennelijk onbillijk" zijn voor de schuldeiser. Daarbij zijn objectieve redenen om langer te wachten met betalen, de aard van de prestatie en "elke aanmerkelijke afwijking van goede handelspraktijken" van belang. Als u dit leest weet u het: dit is "lawyer's paradise" en dat betekent dat u de incasso's van uw vorderingen maar beter goed kunt voorbereiden (en daarom juist samen met die "lawyer").

De maximale betalingstermijn is 60 dagen, maar ook die kan op de genoemde gronden door partijen samen worden verlengd.

In een nieuw artikel 6:119b Burgerlijk Wetboek staat dat de overheid ook wettelijke rente verschuldigd is en wel uiterlijk binnen 30 dagen na ontvangst van de prestatie tenzij partijen (op goede gronden, net zoals hiervoor) een langere termijn zijn overeenge-

Bob Heeren

komen. Verder geldt dat de overheid eveneens binnen 60 dagen moet betalen, tenzij partijen anders overeenkomen - waar dan wel weer de bekende eisen aan zijn verbonden.

Wat heeft deze nieuwe wet nu voor zin? Het is een vangnet voor ondernemers die niets afspreken over betalingstermijnen en rente. Als die afspraken er wél zijn - bijvoorbeeld in de orderbevestiging of in algemene voorwaarden - dan is het waarschijnlijk gewoon toegestaan om later dan na 30 of zelfs na 60 dagen te betalen. Alleen als er geen afspraken zijn gemaakt of - wat nog wel eens voorkomt - als de algemene voorwaarden niet goed van toepassing zijn verklaard of de overeenkomst niet duidelijk is kan de crediteur na 30 dagen in ieder geval 40 euro vorderen en wettelijke rente.

Moraal van het verhaal: maak goede afspraken of (nog beter) zorg voor stevige algemene voorwaarden - die ook op de juiste manier van toepassing worden verklaard. En die richtlijn? Tja, die zal over een tijdje wel weer zijn vergeten. Maar het incasseren van vorderingen blijft een heet hangijzer. Juist nu.

Daarover dus een volgende keer meer. Dan ook iets over Wet normering Buitengerechtelijke Incassokosten. Want het blijft in de praktijk niet bij die 40 euro alleen.

Als u het niet heeft van de nieuwsgierigheid, kunt mag u mij in de tussentijd natuurlijk altijd mailen (r.heeren@rww.nl).

Was getekend:

Mr. Drs. Bob Heeren, "lawyer"

Juridische zaken

RUBRIEK

OPRECHT BETROKKEN

RWV ADVOCATEN

